

Veli Kojonen

SUORA LÄHETYS

Äänessä Annika Metsäketo

DOCENDO

Veli Kojonen

SUORA LÄHETYS

Äänessä Annika Metsäketo

DOCENDO

Copyright © Veli Kojonen ja Docendo 2022
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Tämän teoksen tekstin ja kuvien jäljentäminen ilman lupaa painamalla, monistamalla, skannaamalla tai muilla tavoin kielletään tekijänoikeuslain mukaisesti.

Graafinen suunnittelu ja taitto: Jyri Alanne / Viestintä Kreivi Oy

Kustantaja:
Docendo Oy, Jyväskylä

puh. 044 7270 250
info@docendo.fi
www.docendo.fi

ISBN 978-952-382-343-3

Painettu EU:ssa

SISÄLLYSLUETTELO

ALKUJUONTO	7
1. LAULAVASTA LAPSESTA ROKKARITEINIKSI	11
2. KASARIHEVIN KUNINKAALLISET	35
3. MINÄ JA ROCKTÄHTENI	49
4. KAUNEUSKILPAILUJA, TELEVISIOTA JA KOURIJOITA	63
5. RAJU PÄÄTÖS JA RATKAISEVA REISSU	89
6. VIIDEN TÄHDEN VIRHE	101
7. VASTAUS RADIOAALTOJEN KUTSUUN	107
8. MIKKIEN TAKAISTA ELÄMÄÄ	119
9. KISS FM:N PIINAVIIKOT	139
10. SINKKUNAISEN HALIPULA	147
11. MAALTA MERILLE	155
12. HAASTEITA, SOITTOLISTOJA JA REISSUJA	159
13. TURKISTA TULEVAISUUTEEN	173
14. POTKUT JA KUOLEMA - VARARIKKO JA MILJONÄÄRIT	185
15. KANSISSA JA JUORUPALSTALLA	199
16. TERAPIAA JA TERVEHTYMISTÄ	209
17. HALONEN, JYTKY, HAAVISTO	221
18. KAIKELLA AIKANSA JA PAIKKANSA	233
LOPPUJUONTO	240
KIITOKSET	241

Annika Metsäketo ja Veli Kojonen ovat tunteneet 2000-luvun alusta saakka. He ovat työskennelleet ja matkustaneet sekä kokeneet yhdessä monet elämän käänneet niin hyvässä kuin pahassa. Kaksikkoa yhdistää spontaanisuus, sosiaalisuus ja usko romanttiseen rakkauteen. Kuva Viljami Harjuniemi, Annikan paita Gant

ALKUJUONTO

”Onpas, onpas”, sanoisi isi tällä hetkellä, jos pitäisi tyttärestään kertovaa kirjaa kädessään. Äänestä kuuluisi ylpeys, mutta samalla huoli siitä, kuinka paljon kuraa tämä teos voi mahdollisesti pahimmillaan tuoda tyttärelle käsiteltäväksi. Ymmärrän täysin.

Samaa minäkin tietysti olen pohtinut, kun olemme Velin kanssa yhdessä miettineet aiheita ja näkökulmia ja asetelleet niitä tekstin muotoon. Mutta tässä ollaan, eikä tehtyä saa tekevämmäksi. Rakensimme kirjan ikään kuin suoran lähetyksen muotoon. Käyn läpi omia kokemuksiani niin työ- kuin yksityiselämästäni – suurelta osinhan kaikessa on kyse ihmissuhteista – ja pohdiskelen niiden herättämiä teemoja laajemminkin. Toivottavasti sinä, rakas kuul... lukija saat niistä myös aineksia omaan ajatteluusi.

Minut tuntevat ihmiset tietävät, että puhun asiat hyvin suoraan. Myönnetään, joskus liiankin suoraan. Ihanat kuulijat, jotka ovat kuunnelleet minua radiossa, tietävät myös sen, että puhun aina asioiden oikeilla nimillä ja kaunistelematta. Myös tämä kirja on suoraa puhetta. Kaunistelematta.

Vaikka olen elämäni aikana kuullut lukuisia kertoja, että ”sun pitäis kyllä ehdottomasti kirjoittaa kirja”, en pidä itseäni

niin tärkeänä, että hetkeäkään kuvittelisin elämäni itsessään olevan kenestäkään kovin kiinnostavaa. Siksi lähinnä tapahtumien, tarinoiden ja rehellisten tunteiden kautta toivon yhteistä matkaa ajattelemaan ja ymmärtämään elämän ihmeellisiä kimmuroita, jotka jokaisen kohdalle tulevat. Niitä ovat onnenpotkut, pettymykset, riemu ja epätoivo, kaikki ne vaikeatkin päätökset. Haluan kannustaa ennen kaikkea rohkeuteen puhua asioista suoraan, pelkäämättä.

Rakkaudella
Annika

Annika ja vanhemmat ennen Tomin syntymää.

1.

LAULAVASTA LAPSESTA ROKKARITEINIKSI

Annika syntyi nuoren perheen esikoiseksi 1970-luvun toiveikkaaseen ilmapii-riin, uudelle asuinalueelle. Lapsuutta sävytti musiikin lisäksi myös turvallisuus - näiden elementtien avaama maailma näkyy edelleen Annikan elämässä.

Synnyin Helsingissä Kätilöopistolla helmikuun 19. päivänä vuonna 1971. Monilla ihmisillä on varhaislapsuudesta paljon muistoja, joita voi näin kypsällä iällä kerrata. Minä en kuulu heihin.

Ensimmäiset varsinaiset muistot lapsuudesta olivat filiksiä vauvakateudesta. Pikkuveljeni Tomi oli kolme vuotta nuorempi, ja koska hänellä oli vaipat, halusin myös itselleni sellaiset. Näin sitten tehtiin, ja vanhemmat sitoivat niin sanotut plöijät mahdollisimman tiukasti kiinni. Valitin vaipparatkaisun sattuvan, ja siinä sitten vanhemmat selittivät, että niin, ethän sinä näitä enää tarvitsisi.

Kotipihassa Helsingin Siltamäessä leikimme 15 kakaran kesken sulassa sovussa. Olimme siellä kaikki keskenämme, pojat ja työt. Yksi hauska perinne oli, että kun sadetta oli tiedossa, menimme kaikki ulos alasti odottamaan ensimmäisiä pisaroita. Isillä oli siitä kuvakin, kun olimme siellä kaikki lapset – ikävuosiltamme kolmen ja kahdeksan välissä – ilkosillamme sadetta odottamassa, ja samalla leikimme koulua, kun ropinaa ei vielä kuulunut. Vanhempani, isi Martti ja äiti Maikki, näkivät hirveästi vaivaa syntymäpäiväkutsujen kanssa. Askartelimme sekä suunnittelimme pelejä ja leikkejä. Niitä asioita en silloin edes tajunnut arvostaa. Pihapiirin lapset odottivat synttäreitä kovasti, koska järjestettyä ohjelmaa oli paljon. Muutenkin meillä touhuttiin kaiken aikaa, esimerkiksi joulun jälkeen järjestettiin aina piparkakkutalon nakertajaiset.

Aloin opiskella pianonsoittoa viisivuotiaana Meri Louhoksen oppilaana Sibelius-Akatemiassa. Sieltä siirryin Käpylän musiikkiopistoon. Olisin halunnut oppia enemmän säestämään kevyempää musiikkia kuin soittamaan klassista, mutta harrastus kantoi silti 11 vuotta.

Olin myös Hakunilan Ponihaassa ratsastamassa, mutta pelkäsin poneja kovasti. Harrastus lähestyi loppuaan, kun lempiponini Valle meni makkaraksi. Sain itselleni hankalamman ponin, ja päätin sitten lopettaa harrastuksen kokonaan, vaikka vanhemmat olivat juuri ehtineet maksaa uuden kauden.

Meillä oli Nöpö-niminen pupu sekä kaksi undulaattia, Roope ja Tipi. Nekin annettiin varmuuden vuoksi pois, kun Tomi allergisoitui kissalle. Testeissä varmistunut kissa-allergia enteili lääkärien mukaan todennäköistä allergiaa kaikkia muitakin kotieläimiä kohtaan.

Naapuruston lasten kanssa seikkailimme tiuhaan tahtiin lähiseuduilla ja kuulimme huhun omakotitalosta isolla pihalla ja navetalla, jossa oli koiranpentuja. Löysimme paikan, ja sen omistaja päästi meidät katsomaan pentuja. Kerran äiti sitten kysyi, missä olen ollut, kun haisin ihan hirveältä. Kerroin innoissani tuntemattomasta miehestä ja hänen koiranpennuistaan läheisellä tontilla. Ilmeisesti sana ”mies” oli saanut hälytyskellot soimaan, ja vanhemmat alkoivat selvittää mikä tämä tyyppi oikein oli. Asiaa selvittäneet vanhemmat huomasivat pian, että eläinten olot eivät olleet kunnossa, eikä pennuilla ollut siellä kunnan ruokaa. Muitakin eläimiä siellä oli. Lopulta miehestä tehtiin eläinsuojeluilmoitus. Eihän meillä lapsilla ollut mitään havaintoa siitä, että koirien pitäminen navetassa voisi olla jotenkin väärin.

Eläinsuojeluasioihin liittyy myös Cosmo-kissa, joka kesällä 2021 liittyi perheeseemme. Tarkemmin sanottuna Cosmo asuu äidilläni. Kissa päätyi Siltamäkeen, kun pitkäaikainen ystäväni Ninni kertoi työkaverinsa kaverin erikoisesta tilanteesta. Lappeenrantaan oli ”vahingossa” syntynyt kissanpentuja, ja omistajat olivat kuulemma valmiita panemaan pennut muovikassiin ja upottamaan järveen kivien kera. Sattumalta aika oli otollinen monelle taholle, sillä löysimme kodit kaikille kolmelle ilman kotia olleelle kissalle, joten yksikään niistä ei päätynyt Saimaan pohjaan. Cosmon kasvua on sitten ihmetelty koko perheen voimin. Veljeni Tomi on hankkinut sille raapimispuun, ja minä olen käynyt mukana lääkärikeikoilla.

Kissat pääsivät myös näkemään toisiaan, mutta kissojen maailmassa ei eletä nostalgiassa pentuaikojen jälkeen. Vielä muutama kuukausi aiemmin toisissaan roikkuneet kissat käyttäytyivät

kuin eivät olisi koskaan edes nähneet toisiaan. Kaikki kolme kovan onnen veljestä vaikuttavat tänä päivänä onnellisilla uusissa kodeissaan, ja ainakin heille elämä hymyilee. Toivottavasti ihmiset ymmärtäisivät kantaa vastuunsa myös lemmikkien lisääntymisestä. Pentuja kun ei vahingossa synny minnekään.

Lapsuudessani arki oli meidän perheessä rutiininomaista, voisi varmaan sanoa jopa turvallista. Äiti heräsi aikaisin letittämään tukkaani, ja ruokailut olivat päivisin aina samaan aikaan. Äiti vislaili meidät lapset pihalta päivälliselle, ja myös me lapset osasimme odotella merkkiääntä aina viiden korvilla. Opimme sulkemaan ovet hiljaa aamuisin, kun isi vielä nukkui keikkamatkojen päätteeksi. Isihän oli ahkera keikkailija, yksi eniten levyttäneistä studiomuusikoista sekä multi-instrumentalisti, joka soitti lähestulkoon mitä tahansa. Töitä hän teki aina Four Catsin esittämistä iskelmistä musikaaleihin asti. Vanhempien välille tuli välillä vääntöä lastenkasvatuksesta: äiti oli meille aina pahis ja isi se kiva. Kuinkas muutenkaan, kun ei isi halunnut töistä tullessaan ruveta ensitöikseen komentamaan lapsia.

Monet perheet muuttivat tuohon aikaan usein, ja minä ihmettelin, miksi me emme voisi muuttaa. Vanhemmille oli kuitenkin tärkeää pitää juuremme yhdessä paikassa. Pyhäinpäivänä 1970 vanhempani pääsivät muuttamaan tuliterään lapsuudenkotiimme, jossa ei vielä ole asunut yksikään muu perhe. Se vaati paljon säästämistä ja vaatimatonta elämää, mutta niin vain asunnon hankkiminen onnistui.

Äiti ja isi olivat menneet naimisiin vuonna 1967 kolmen vuoden seurustelun jälkeen. Ensikohtaaminen tapahtui keikkamatkalla. Eila Pienimäki oli aikansa kuuluisa solisti, jonka

Mainoskuva Maikista 1960-luvun lopulta.

bändissä Martti soitti. Helsingin ja Tampereen muusikkojen liitto piti ohjelmallisia kokoontumisia, ja kerran kyseisessä liiton tapahtumassa Tampereella Eila esitteli bändinsä laulajan kollegalleen Maikille. Näin Maikin ja Martin katseet kohtasivat ensi kertaa. Kotimatalla bussissa Helsinkiin Martti istuikin jo Maikin vieressä.

Pariskunnalla oli myöhemmin yhteinen MM-kvartetti, jonka nimissä he keikkailivat yhdessä. Kun Martille alkoi tulla enemmän studiokeikkaa, Maikki kävi keikoilla yksin sekä tanssiorkesterien solistina. Äidin osalta keikat harvenivat ja käytännössä loppuivat odotusaikaan.

Äiti muisteli päätöstä Siltämäkeen muutosta tämän kirjan valmistuessa alkuvuodesta 2022.

MAIKKI:

*Säästimme alun perin Tapiolassa olevaa asuntoa varten, koska tuolloin 1960-luvun lopussa Tapiola oli hurjassa huudossa ja sinne mekin halusimme. Sitten saimme puhe-
lun, että rahat eivät vielä riittäisi Tapiolaan, mutta Silta-*

mäkeen kylläkin. Menimme sitten katsomaan rakennustyömaata, ja kun saimme valita kaiken asuinkerroksesta materiaaleihin, alkoi Siltämäki tuntua hyvältä ratkaisulta. Pääsimme vielä muuttamaan nopealla aikataululla. Olimme myös aktiivisia lähialueen elämässä: minä olin perustamassa paikallisia Marttoja ja Martti paikallista Lions-klubia. Muistan hyvin, kuinka kävelin usein bussipysäkille Annikaa vastaan koulun jälkeen ja sieltä hän juoksi aina kädet levällään halaamaan. Se oli sellainen hetki, jonka olisin mielelläni ottanut jollekin videonauhalle.

Olin hankala lapsi. Tein aina kaiken toisin kuin toivottiin. Äiti piti mykkäkoulua, kuten minä nykyisin, ja isi oli vain surullinen. Elämämme oli hyvin suojattua. Olin monissa asioissa ikäisekseni hyvin sinisilmäinen. Maailman ikävistä asioista ei välttämättä puhuttu meille, eikä niistä tarvinnutkaan murehtia. Teininä sanoin lukemattomia kertoja vanhem-

Muusikko Martti Metsäketo promokuvassaan 1960-luvun lopussa.

milleni, että pilaatte nuoruuteni ettekä anna minun elää. Koin omasta mielestäni perustavanlaatuista vääryyttä, kun en saanut juosta bileissä yötä myöten oman mieleni mukaan. Tajusin vasta vuosia myöhemmin, että aika järkeviähän nuo vanhemmat ovat olleet.

Viikkoraha meillä oli, mutta opimme jo varhain, ettei kaikkea saa, mitä haluaa. Baletista sain aikanaan potkut, koska purin toista ryhmäni tyttöä. Kerroin äidille sen johtuneen siitä, että tyttö oli repinyt minua tukasta pitkin tuntia. Sitten soitti jo opettajakin ja pyysi minua takaisin, mutta enhän minä enää mennyt. Sen sijaan partiosta tykkäsin, ja sieltä lähti varmasti rakkaus mökkeilyyn ja luontoon, kuten myös kesistä mökillä Kouvolan kupeessa, joka oli isin lapsuudenkoti.

Isin perheessä sisaruksia oli seitsemän, joista hän oli nuorin. Heidän isänsä kuoli aikaisin. Jo alle kouluikäisinä lapset joutuivat olemaan paljon keskenään, kun äiti oli päivät töissä. Eräänä päivänä muut lapset löysivät Martin vanhasta kaivosta kellumasta. Sen verran neuvokkaita sisarukset olivat, että lasivat yhden lapsista ämpärissä noutamaan Marttia kaivosta. Projekti onnistui ja liki hengetön Martti saatiin ylös. Ensiapu auttoi, ja tuleva isi virkosi tajuihinsa. Talvisin isin kotitalossa oli niin kylmä, että sisällä olleen vesiämpärin pinta piti aamuisin rikkoo jäästä. Martti syntyi vuonna 1940 ja Maikki 1938, joten molempien varhaislapsuuteen kuului myös sota. Kotitalilla isi katseli sisaruksineen Helsingin pommituksia, jotka näkyivät oranssina taivaana aina Kouvolan kupeeseen saakka. Samaan aikaan äiti pakeni pommisuojiin Helsingin kantakau-

pungissa. Sodasta ei koskaan puhuttu juurikaan kotona, mutta ikäryhmään se jätti jäljen.

Nyky aika Ukrainan sodan uutiskuvien myötä tuo aiheen taas lähelle ja muistuttaa siitä, että meillä on tosiaan vielä paljon niitä sodan henkilökohtaisesti kokeneita ihmisiä jäljellä. Sieltä juontavat varmasti monet vanhakantaisetkin ajatukset elämästä vielä sukupolvien päähän.

Koska Martin koulumatkat olivat älyttömän pitkiä, hän alkoi samalla jakaa postia. Isi muutti yksin Helsinkiin jo teini-iässä, vain 15-vuotiaana.

Isin varhaisesta muutosta huolimatta välit omaan äitiin eli minun Kouvolan mummoon säilyivät, ja kävimme häntä aina moikkaamassa mökkireissujen yhteydessä. Kouvolan mummo osasi keksiä hauskoja leikkejä ilman leluja tai rahaa. Olimme teinejä hänen kuollessaan.

Vielä enemmän aikaa vietimme kuitenkin äidinäidin eli mumman kanssa, joka oli tietyllä tapaa hyvin klassinen niin sanottu vihainen mummo. Hänen kanssaan olimme esimerkiksi mökillä kolmisin silloin, kun vanhemmat olivat keikkamatkoilla. Meillä oli aina turvallista olla mumman kanssa, vaikka hän ei niinkään ollut halityyppi, vaan enemmänkin tiuskijaluonne. Syynä saattoivat olla sota-ajan traumat ja tausta nuorena vanhempana, joka ei olisi halunnut lapsia lainkaan. Rakastuttuaan vaarimme mumma tuli raskaaksi, ja pian äidin synnyttyä vaari kuoli sodassa. Siinä oli kestämistä kerrakseen ja äkäisyys ei tästä ainakaan laantunut. Olihan hän nyt yksinhuoltaja lapselle, jota ei edes olisi halunnut.

Äidin viralliseksi nimeksi tuli Eeva Maija-Liisa, koska jouluaattona syntyneen äidin nimipäivä on joulukuun 24. Mum-

ma halusi kaikki juhlat siihen samaan syssyyn. Myöhemmin mumma avioitui Eelis-papan kanssa, johon liittyy itseasiassa ensimmäisiin kuuluva lapsuusmuistoni. Muistan kuinka istuin ruumiillista työtä tehneen Eelis-papan sylissä ja vertailimme kämmeniämme. Ne isot kädet jäivät mieleen. Sitten Eelis-pappakin sairastui ja kuoli, mutta mumma jaksoi vielä vuoteen 2003 saakka.

Mitä vanhemmaksi äiti tulee, sitä enemmän hänessä on sitä mumman meininkiä. Samoja piirteitä alan huomata myös itsessäni. Huvittavaa oli se, että Tomista tuli lopulta oikein mumman lellipentu, vaikka hänen ensireaktionsa vanhempien soittaessa synnytyssairaalasta oli ”Hyi, poika!”.

Rappiotilalla – kuten me mökkiä kutsumme – opimme myös pelkäämään ja kunnioittamaan luontoa. Varmasti juuri taustansa myötä isi opetti meille paljon luonnosta, ketunleivistä ja syötävistä juurista. Meitä kahta sisarusta ei lapsuudessa eritelty niinkään sukupuolen mukaan, vaan ihan käytöksen perusteella. Niinhän se oli, että Tomi oli se fiksumpi ja käyttäytyi paremmin. Myös kouluissamme ala-asteelta yläasteelle opettajat kauhistelivat aina Tomin saapuessa, että voi ei, toinen Metsäketo! Pian he kuitenkin huomasivat ilokseen, että olimme oppilaina hyvin erilaiset.

TOMI:

Lapsuudessa ja nuoruudessa meillä oli omat kaveripiirit. Luonnollisesti kolmen vuoden ikäero on merkittävä noin nuorena. Lapsina saatoimme joskus tapella, pahimmillaan tilanne taisi eskaloitua niin, että kun olimme

kaksin kotona ja riitaa tuli, löin Annikaa juustohöylällä päähän. Aiheutin Annikan päähän pikkuvekin, josta tuli verta muutama tippa. Säikähdimme kunnolla ja itkimme molemmat. Siitä ei taidettu koskaan kertoa vanhemmille. Teini-iässä Annikalla oli enemmän keskusteluja vanhempien kanssa, ja silloin minä vetäydyin omaan huoneeseeni. Monessa asiassa Annika raivasi minulle tietä tappelemalla kaikista bileistä ja muista tekemisistä, kun oli se perheen villimpi lapsi. Minä olin kiltti poika, joka oli laulamassa mekko päällä Cantores Minoresissa. Faktahan on sekin, että kun Annika oli tapellut kaikista menoistaan, eivät vanhemmat enää muutamaa vuotta myöhemmin minun kohdallani edes lähteneet vääntämään asioista samalla lailla.

Metsäkedon perhe huhtikuussa 1977. Kuva Jorma Pouta / Lehtikuva

Nykyisin lapsille ei saa antaa selkään, mutta minun kohdallani se oli vähintäänkin aiheellista. Kiipesin yhä uudelleen kerrostalon katolle, vaikka se oli kiellettyä. Jos en ymmärtänyt touhun vaarallisuutta, niin selkäsaunan ymmärsin kyllä hyvin ja sen halusin välttää.

Meillä jaettiin kaikki aina tasan, vaikka sitten viivoitinta käyttäen. Isin työ muusikkona vei maailmalle, ja sinne pääsimme mukaan myös me lapset. Olimme Tomin kanssa mukana esimerkiksi Marion Rungin kiertueella Saksassa, ja sieltä juontaa rakkauteni hotellielämää kohtaan. Laivoilla höpöttelimme henkilökunnan kanssa ja juoksentelimme käytävillä. Vaikka olimmekin vieraina mukana, kuuluimme silti tavallaan henkilökuntaan itsekin ja siksi pääsimme henkilökunnan tiloihin, joihin muilla ei ollut asiaa. Toki osasimme myös käyttäytyä. Kiitos ja anteeksi kuuluivat sanavarastoon heti pienestä pitäen.

Lapsuuden ensimmäisellä vuosikymmenellä, 1970-luvulla me tytöt ja pojat leikimme yhdessä kodin pihapiirissä. Poikien tai tyttöjen leikkejä ei eritelty sen kummemmin, vaan olimme kaikki yhtä suurta kaveriporukkaa. Tämä tietysti oli osittain myös sen syytä, että suuri osa ajasta kului nimenomaan pihalla leikkien. Noina aikoina kaikki lapset olivat aika lailla samanlaisista nuorista perheistä, jotka olivat juuri investoineet omaan asuntoon, eikä rahaa ollut mitenkään liiaksi.

Mitä Tomiin tulee, hän leikki kanssani barbeilla ja nukeilla siinä missä minä vastavuoroisesti hänen legoillaan ja autoillaan. Rauhaisaa rinnakkaiseloa riitti aina esiteini-ikään, jolloin pojat alkoivat tietysti tuntua epäkypsiltä ja lapsellisilta tyttöi-

hin verrattuna. Noina aikoina lapsuus kesti paljon pidempään kuin tänä päivänä. Ala-asteella oltiin ihan reippaasti lapsia aina sinne kuudennelle luokalle saakka, joka oli taas sitten ala-asteen viimeisenä luokkana merkki jo mukamas kriittisesti vanhemmasta iästä ja pian koittavasta yläasteesta.

Kasvatus oli omasta näkökulmastani silloin paljon nykyistä parempaa. Lapsia opetettiin kunnioittamaan vanhempia ihmisiä ja auktoriteetteja. Se oli kaiken lisäksi ihan luonnollista. Jos vanhempia ei kunnioittanut, niin siitä tuli seuraamuksia. Nykyään esimerkiksi opettajat eivät saa tehdä mitään puuttuakseen häiriökäyttäytymiseen, jotta lapsille ja nuorille ei vain tulisi traumoja. Opettajat ovat väsyneitä, kun heillä ei ole enää työvälineitä, joilla puuttua epäkohtiin.

Itse olen vahvasti sitä mieltä, ettei maailma voi pyöriä niin, että huonoa käytöstä tulee suvaita yksilöllisyyden varjolla. Miksi tuollaisia uudistuksia tehdään, kun on näyttöä, että ne ovat olleet huonoja päätöksiä? Jos omassa lapsuudessani naapurin rouva tuli sanomaan jotain, niin se otettiin aina kunnioittaen vastaan. Nyt saan todistaa monenlaista haistattelua vanhempia kohtaan lapsilta ja teineiltä ainakin oman kodin pihapiirissä.

Noina lapsuuden vuosina saimme todistaa moneen kertaan, kun jonkun äiti tuli ottamaan huonosti käyttäytynyttä lastaan tukasta tai korvasta kiinni ja vei kotiin. Ei se meitä koskaan huolettanut, vaan tiesimme että ihan aiheesta siinä toimittiin ja myös lapset ottivat ansaitun kohtalonsa tyynesti vastaan. Tuo ikävä huutelu vanhemmille pitäisi kyllä kitkeä heti kerralla pois – määrätietoisesti ja tiukasti.

Tuolloin, aikana ennen kännykkää, myös toteltiin kotiintu-

Taiteilijaperheen tytär ja suomalaisten rakastama radioääni on elänyt poikkeuksellisen elämän musiikki-, viihde- ja mediamaailman aitiopaikalla.

Muusikkovanhempiensa Martti ja Maikki Metsäkedon tytär ja tenori Tomi Metsäkedon isosisko Annika Metsäketo teki ensimmäiset julkiset esiintymiset perheensä kanssa jo 1970-luvun lopussa.

Annikan tarina vilisee kuuluisuuksia – hän pääsi jo nuorena Bon Jovin ja Mötley Crüen takahuoneisiin, päätyi Renny Harlinin ja Geena Davisin kihlajaisiin, ja lopulta taikuri David Copperfieldkin olisi halunnut hänen kanssaan salasuhteen.

Suora lähetys – äänessä Annika Metsäketo sisältää kokemuksia rakkaudesta, työstä, perheestä ja suomalaisesta julkisuudesta. Annika puhuu asioista kaunistelematta ja kipupisteitä peittelemättä. Hän kertoo myös sen, mitä tapahtuu, kun nuori nainen sanoo ei silloin, kun moni muu sanoo kyllä.

Veli Kojonen (s.1980) on tehnyt henkilökuvia yli 20 vuotta eri lehtiin. Viestintäsuunnittelun ja tapahtumien ammattilainen toimii myös käsikirjoittajana.

ISBN 978-952-382-343-3
KL 99.1

DOCENDO

Kannen kuvat: Viljami Harjuniemi
Kannen suunnittelu: Jyri Alanne